

Húsvéti örömhír:

„Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szétfoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent.” Jób 19, 25-26

Ha a bibliai emberek közül valakinek kijutott a szenvedésből, akkor az bizonyára Jób volt. Isten megengedte, hogy a Sátán próbára tegye a hitét. Először a vagyonát vesztette el, ezután a családját: 10 szép gyermekét. Végül az egészsége is elveszett és fájdalmas betegség kerítette hatalmába. Egészen a halál kapujába került. Jób ekkor ezt mondta: „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.”

Jóbot meglátogatták barátai és megkérdezték tőle: „Még ebben a helyzetben is bízol Istenben? Még most is azt hiszed, hogy a halál kapujában is vár rád valami jó?” És ekkor mondja Jób a fenti mondatot, amelyben csendesen elmondja, hogy már nem a földi élete meghosszabbításában bízik, hanem ennél nagyobb dologban.

Először ezt mondja: Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él. Nem az egészségében, nem a fiatalságában, nem az erejében, nem a saját bölcsességében bízik, hanem valaki MÁSBAN, aki él. Jób talán nem tudhatott Jézusról, hiszen sokkal korábban élt, de itt a halál küszöbén mégis elkezd prófétálni a Megváltóról, a Krisztusról, aki élő. Nem egy halott, nem egy nagy uralkodó, nem egy hatalmas bölcs, hanem egyetlen tulajdonsága, hogy élő. És aki az ő életében bízik, azzal történhet bármi: szerencsétlenség, anyagi csőd, gyász, betegség, testi- lelki kínok, sőt halál. Aki az élőben bízik az nem fél, mert a megváltó azért él, mert legyőzte a halált. Ez a Húsvét első üzenete: ne félj, nagyobb van az életedben, mint az ami összetör: A meghalt és feltámadott Jézus.

Másodszor így szól: utoljára megáll a porom fölött. Amikor mi egy-egy temetésen megállunk az elhunyt porlani kezdő teste fölött, nagyon kicsinyek és gyengék vagyunk. Tudjuk, hogy az a valaki aki a koporsóban fekszik – bármennyire is szerettük – nem a mi teremtményünk, nem láttuk az egész életét, nem ismertük legbensőbb gondolatait, érzéseit, nem uralkodtunk az akaratán és nem mi határoztuk meg az élete végét sem. Nem tudtuk a bűneit eltörölni, nem tudtuk megszabadítani a sátán kísértéseitől, nem tudtuk meggyógyítani a betegségeiből és főként nem tudtuk megszabadítani a haláltól. És ha nekünk kell ott feküdnünk az életünk végén, ugyanezt fogják érezni azok, akik tőlünk majd búcsút vesznek.

De Ő, aki porom fölött végül megáll, ismer engem. Ő tervezett, ő formált nagy szeretettel, életet lehelt belém, a világra küldött. De úgy küldött a világba, hogy előtte már minden elvégzett ahhoz, hogy egy tartalmas és valódi emberi életem legyen. Előre szenvedett a Golgotán a bűneimért, legyőzte a Sátánt, hogy az én életemnek ne tudjon ártani és feltámadt, hogy a saját halálomra ne félelemmel, hanem olyan reménységgel gondoljak, amelyben ő visz tovább. Eltervezte, hogy üdvösségre juttat és ezért a végső célért mindent megtett. Elpecsételt magának a keresztségben, igéjével szüntelenül hívogatott egyháza közösségébe, Szentlelkével eltöltött, hogy örüljek akaratának és minden szavára rábólintsak. És ha eltévedtem, megkeresett, bűnbánatomra válaszolt az úrvacsorában. Aki utoljára porom felett megáll tudott tenni azért, hogy az életem tartalmas legyen és hegy a porom ne maradjon por. Istennek legyen hála, hogy Ő áll meg a porom felett, aki feltámadt.

Harmadszor ezt üzeni: ha ez a bőröm szétfoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent. Jézus feltámadása következtében van számomra folytatás. Jób is ebben az Isten világában való folytatásban bízik. Bőröm szétfoszlik, földi testemből ki kell hogy lépjek ahhoz, hogy Isten világába, dimenziójába megérkezzek. Igen, az Isten néha próbálja a földi világhoz rögzült tekintetünket elfordítani. Fölfelé, a keresztt felé és még följebb a feltámadott Fiú felé. Egy járványban végigsuhan a halál angyala a föld fölött. Vannak akiknek indulni kell, vannak akik maradhatnak. De nem ez a lényeg, hanem az, hogy kiben bízom, kibe kapaszkodom. Ha a Feltámadottba, akkor visz, ragad magával földi hivatásomon át a mennybe.

Krisztus feltámadt! Elmúlt kín, gyalázat. Örvendezzünk, vígadjunk, Krisztus lett a vígaszunk! Halleluja!